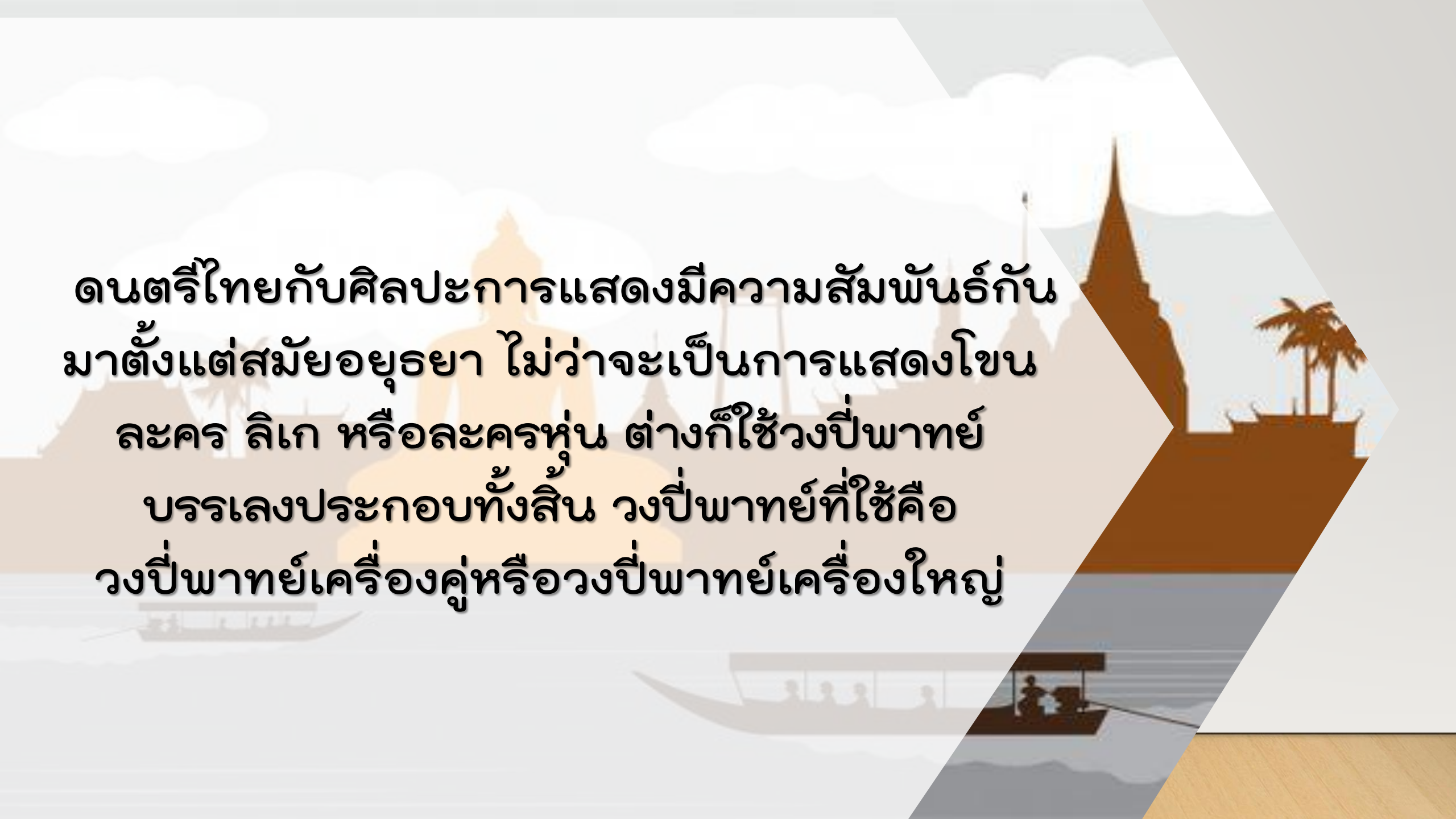

หน่วยการเรียนรู้ที่

๑

เทคนิคที่ใช้ใน
การสร้างสรรค์
งานดนตรีและ
การบรรเลง

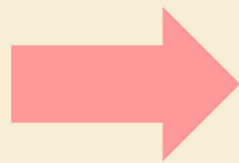
ดนตรีไทยกับศิลปะการแสดงมีความสัมพันธ์กัน
มาตั้งแต่สมัยอยุธยา ไม่ว่าจะเป็นการแสดงโขน
ละคร ลิเก หรือละครหุ่น ต่างก็ใช้วงปี่พาทย์
บรรเลงประกอบทั้งสิ้น วงปี่พาทย์ที่ใช้คือ
วงปี่พาทย์เครื่องคู่หรือวงปี่พาทย์เครื่องใหญ่

เทคนิคการบรรเลงในการแสดงโขน

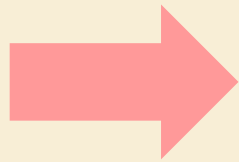
วงปี่พาทย์ที่ใช้ประกอบการแสดงโขนจะบรรเลงเฉพาะเพลงหน้าพาทย์ประกอบอากัปกิริยาต่างๆ ของตัวโขนเท่านั้น เพราะว่าโขนดำเนินเรื่องด้วยการพากย์และเจรจา เพลงหน้าพาทย์ที่บรรเลงประกอบก็ต้องเหมาะสมกับตัวโขน เช่น เวลายกทัพของพระราม พระลักษมณ์ หรือลิงก็ต้องใช้เพลงกราวนอก

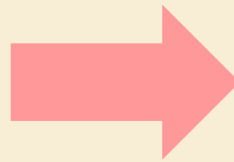
ละครนอก เป็นการแสดงที่ใช้ผู้แสดงชายล้วน ถือเป็นละครชาวบ้านที่ไม่จำเป็นต้องรักษาระเบียบแบบแผนของราชสำนักจึงสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ด้วยความสนุกสนาน ดำเนินเรื่องรวดเร็ว และตลกขบขัน ฉะนั้นวงปี่พาทย์ต้องบรรเลงเพลงด้วยจังหวะที่ค่อนข้างเร็ว กระฉับกระเฉง

ละครใบ เป็นละครผู้หญิงที่มีต้นกำเนิดในราชสำนักมีระเบียบแบบแผนที่ต้องรักษาไว้อย่างเคร่งครัด การบรรเลงปี่พาทย์จึงต้องดำเนินแนวจังหวะค่อนข้างช้าเพื่อการรำรำจะได้งดงามอ่อนช้อย ถูกต้องตามแบบแผนเหมาะสมกับทำนองและการรำรำ

ละครดีกดำบรรพ์ ละครดีกดำบรรพ์ ใช้ผู้แสดงเป็นหญิงล้วน ซึ่งต้องมีคุณสมบัติพิเศษคือ รูปร่างดี ขับร้องเพลงได้ไพเราะ และรำยาทำได้อย่างสวยงาม ใช้แสงสีเสียงประกอบฉากเพื่อเพิ่มความสมจริง ซึ่งต่อมาเป็นต้นแบบในการจัดฉากประกอบการแสดงของโขน ละคร วงปี่พาทย์ที่ใช้เล่นประกอบการแสดงเรียกว่า “วงปี่พาทย์ดีกดำบรรพ์”

ละครดีกดำบรรพ์ เรื่อง พระยศเกตุ

“หุ่นกระบอก” หุ่นกระบอกมีแสดงที่แคล้วคล่องว่องไว เพราะเป็นการแสดงเพียงครึ่งตัวตอนบนเท่านั้น การบรรเลงปี่พาทย์ประกอบการแสดงหุ่นกระบอก นอกจากจะเป็นวงปี่พาทย์ธรรมดาแล้ว จะต้องเพิ่มเครื่องดนตรีอีก เช่น ซออู้ กลองต็อกและแต้ว ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีของจีน

